

Tartalomjegyzék

1. Egy Csészényi találkozás	3
2. Ajtó bezár, bor kinyit	10
3. Hiába	18
4. Csúcsélményfüggők	25
5. Önhazugságaink	33
6. Egyedül	39
7. Zsákutca	43
8. Lefejezet szimfónia	48
9. Szerelmes naplóm	53
10. Lélekcsere	58
11. Visszhang	70
12. Igaz illúzió	81
13. Szeretem	87
14. Legjobb barátok	98
15. Unalom	106
16. Három a te számod	117
17. Fagypont	121
18. Csend a lelke mindennek	123
19. Fine by me	126
20. Semmi baj	128
21. A másik orchidea	132
22. Új dimenzió	136
23. Szerelem (és már le merem írni)	143
24. Déjà vu	149
25. Mea culpa	152
26. Kék	156
27. Újholt	163
28. Mert megbocsáthatatlan	167
29. Japán váza	171
30. Óvodában	177
31. Lehunyt szemmel	182
32. Addig élek	187
33. Döntés	191
34. Közönyös fejezet	198
35. Utópia LVL 1111	216
Epilógos	219
<i>Köszönetnyilvánítás</i>	

10. Lélekcsere

Álmot akarok, súlyos könnyedet, csontig hatolót, igaznál igazabbat. Odarabolhatlak, megtehetem és meg is teszem. Örökösl jogom valóra álmodni téged, mert beleírtad a neved a szívembe, kitörölhetetlenül. Nem tudom, miféle tinta ez, kikoptathatatlan, úgy tűnik, hol világít, hol pislákol csak a nyoma, de én látom. Érzem.

Tudtam, hogy egy nap kinyílik előttem ez a csupaüveg ajtó. Nem is ajtó, üvegfal inkább, ami olyan elképesztő panorámára tárol, hogy beleszédülök. A kilátás úgy szippant magába, mint késői szerelem, aminek elhiszem, hogy örökkel tart. Örökkel... Megborzongok a szótól, riadt sejtem borzolja a békét bennem. Szorosabbra fonom a karjaim, mintha így biztonságban tarthatnám a reményt, míg pillantásomat az alattam elterülő város fényeibe fúrom. Elcsegázott hajtóörötként kapaszkodom a látványba, sosem jártam a teraszodon korábban, és már épp elhittem, hogy nem is fogok. Még mindig fuldoklom a gondolattól, hogy elveszíthettek volna akár végleg. Mikor rám írtál, hogy nem akarod nélkülem az életet mégsem, nem akarsz már nélkülem semmit és vissza kell jönnöm, mert ez így egymás nélkül örülhet, a szívem egy percre megállt és azt üzente, hogy ha most nemet mondok, pusztán felelemből, nem hajlandó az én mellkasomban dobogni tovább. Hogy ha megölöm ezt a szerelmet, amit elengedni egy pillanatig sem tudtam, akkor megáll, vagyis így marad halálos mozdulatlanságban, aztán oldjam meg, ha élni akarok mégis, ö ehhez az esztelen élethez nem adja oda többé magát.

Végül is, ha nem akarok hallgatni rá, minek dolgozzon értem, tegyek legjobb belátásom szerint, így tesz ö is. Mire ide eljutott és eljutottam én is vele, elfogyott a levegőm, és menni kezdett az élet belőlem kifelé, így igéretem tettek inkább, komoly, húsba vágó igéretem arra, hogy eljövök és megküzdök ezért a szerelemért újra. Magammal és veled, a szívemmel és a szíveddel, az agyammal, az agyaddal és a félelmeinkkel mind.

Halk zene szűrődik ki a szobából, érzem, ahogy a jazz füstös dallama felloldja a várakozás utolsó perceit bennem és lágyabbrá hangolja makacs tekintetem. Egy pillanatnyi öröklést. Egy kép, a te meg én igérete. Kettőbe téptem ezt a képet nemrég, de összeforr talán, ha elég kitartóan illesztgetem egybe a foszló széleket. Addig is vagy te és vagyok én, meg az árnyékunk, ami időnként összeér és lágyan egymásba olvad.

Alig érintem az üveg áttetsző hidegét, miközben a teraszról visszatérek a nappalid csendjébe. Tekintetem a hátradra téved, nem szólok, csak követem a mozdulatokat, ahogy hanyagul, a borral csurig töltött poharak után nyúlsz. Mikor találkozik a tekintetünk és a te titokzatos zölded az én acélos

kékembe fúródik, olyan türkiz valóság folyik az ereimen végig, hogy feloldódik az idő is körülöttünk. Azt az első pillantást látom felvillanni újra, amitől örülni tanult a szívem. Lepkék keltek életre akkor, valahol a gyomrom táján, és olyan követhetetlen, cifra táncban repkednek azóta is levetett bábjaiak fölött, hogy apró szárnyaikkal egyre szébbre csiklandozzák az életet bennem.

Míg átnyújtod az egyik poharat és a gyöngyöző ital érezni engedi testes illatát, hozzá m hajolsz, s homlokok lágyan a homlokomhoz ér. Olyan csók ez, amitől elszorul a torkom, szokatlan és új nekem ez a gyengédség. A túl hosszúra nyúlt várakozás halkan sóhajt fel bennem, miközben fanyarédes leheletek az arcomról a nyakamra téved. Nem fogod meg a kezem, míg a teraszra lépünk, csak tétova mozdulataid kérik, hogy kövesselek.

Ahogy kilépsz, megtorpanok egy pillanatra és megborzongok. Mintha a történet, amit hónapok óta írok, megelevenedné épp a szemeim előtt. Hányszor elképzeltelek ezen a teraszzon, hányszor álmodtam, hogy itt vagyok veled és átölész, miközben a tekintetünk a messzeségbe kapaszkodik, hogy azután megpihenjen egymáson újra. Hányszor kívántam, hogy bárcsak valóra válnának ezek az álmok. Ha nálad voltam, sosem mulasztottam el, hogy az ablak melletti fotelbe telepedejek, mint tiltott gyümölcs, vonzott az üvegen túli világ. Akkoriban visszatartott a hideg, az üresen ásító virágládák és az alattunk elterülő deres látvány, kellemesebb volt télidőben megbújni a meleg lakásban, a cicákkal.

Ugyanaz a terasz most, mint védett kert fogad, élénkzöld és olyan tágas, hogy be sem látni egészen. A fű a talpam alatt nedves, hűvös cseppjei selymesre simogatják a bőröm, míg a nyomodban lépkedek. Ahogy a kanapéra telepedünk, felhúzom a lábam. Hozzád bújnék, de egy láthatatlan erő viszszatart, lassan oldódik csak bennem az elmúlt néhány hónap hangtalan zaja. A kilátásban gyönyörködök, lábujjaim csendben játszanak a lábuijaiddal. Érzem magamon a tekinteted. Olyan régóta várom ezt a pillantást, jólesik fürdőzní benne. Szólóillata van, szicíliai szőlő.

Egy pillantás ereje néha felér az örökkévalósággal, ezt szentül hiszem, mióta a kávéval telt félhomályban először a szemedbe néztem. A szicíliai bor cseppjei sem lehetnek édesebbek, élettel telibbek, mint ez az emlék. Most, hogy mellettek vagy újra, úgy érzem, képes vagyok a semmibe zárni a félelmeim. Még mindig nézel és ettől útra kel bennem az öröm, a mosolyom is szólóillatú, azt hiszem. Mosolyogszer már te is, úgy látszik, ez ragadós, mint a gyümölcs leve, ami az ajkunkon csorog.

- Mondd – szólalok meg végre.
- Mit mondjak?
- Olyan beszédesen nézel, beszélj hát – felelem.

– Felfallak a tekintetemmel? – nevetsz, és ettől a nevetéstől a levegő apró színes buborékokkal telik meg, mint gyerekkoromban, mikor a nővérem öröömöt fújt egy szípkából körém, hogy ne lássam a rideg, színtelen világot, ami minket nevelte; hogy a félelem jeges tapintása, amit ő jól ismert már, engem ne érjen el.

– Nem, nem tolakodó a nézés, fürkésző inkább. – Visszatérek gyorsan a mába. – Mintha eltorlaszolt, titkos járatokon próbálkoznál bejutni oda, ahova ritkán tévedek csak én is.

– És beengedsz? – hallom messziről a hangod.

Érzem, ahogy évek szorítása enged mélyen, valahol a gyomrom táján, majd ugyanez a szorítás kúszva indul felfelé, a torkomat célozza már. Feltartóztathatatlan erővel halad, kíméletlenül, a szívemet is útba ejti, aztán kicsit feljebb beszorul. Nem jön hang a számra, bólinton csak, az arcomon tétova könnyccsep keresi a medrért. Lehunyom a szemem és elfordítom a fejem, a megszokás terhe, csak sírni ne kelljen, azt nem szabad.

Tudom, hogy érted, mi zajlik bennem, vagy érzed inkább és engeded, hogy elrejtsem a pillanatot, míg meg nem értem az üzenetét. A testem, miközben oldódik benne a feszültség, követi az arcom mozdulatát, elfordul, míg közelebb húzódom hozzád. Azt akarom, hogy érezd, nem előled bújok el épp, saját magammal nehéz szembenézni. Ahogy átölelsz és hagyod, hogy a válladra hajtsam a fejem, megjön a hangom is lassan. Arcod a nyakamba temeted, így segítesz át a pillanaton, ami messzire fújja a félelem utolsó cseppjeit és megszabadít. minden porcikám könnyű és átjárható lesz, az élet csendes örömmel fedez fel bennem a rég elfeledett tájakat, és bizseregve indul útjára gerincem mentén a szerelem. A karjaidba kapaszkodom, mikor a leheletek végigszalad a nyakamon. Táncot jár rajtam ez a finom, borillatú áramlat, maga az élet most nekem.

– Beengedlek, igen – hallom a saját hangom, és megérkezik a lelkem is a pillanatba végre.

Mire a csókod a számhoz ér, dimenziót vált bennem a létezés. Ottthonná lett a férfi, aki belém csókolta Szicília ízeit, az Isten örökkévaló csókját.

Szóljon rám valaki, de azonnal, hogy vegyek vissza. Nem fogja elbírni az öröömöm, ezt a fekete hancúrt a szívem és a gyomron táján, idegesíteni fogják a pillangók, amik ki-be röpködnek bennem és körülöttem.

Még nem hiszem el, még nem merem, közben ujjong a szívem és ráz a vállaimnál fogva, hogy ébredj, ez már nem álom, nehogy lemaradj a boldogságról, veszett nagy riadalmadban.

Nem bontakoztam ki az ölelésedből, egyáltalán nem is akartam, gondoltam, majd csak kitalálok valamit, hogy odaragadjak és ne ereszthess el többé, ha akarnám se, ha akarnád se, de leginkább ne akard.

– Hány szerelmet bír el az emberi szív? Mélyet, igazit, igazat. Hány szerelmet enged be egy végtelennek remélte élet? Hármat elbír?

– El. Hány volt eddig? – Néztél rám, kérdőn és figyelmesen.

– Kettő.

– A hármas egy jó szám. – Mosolyogtál és megsimogattad az arcom.

– Igen – nevettem. – A hármas jó szám.

– Akkor legyen jó. Elbírod? – Még mindig mosolyogtál, de a tekinteted komolyra váltott.

– El.

Új valóságunk új színeket bont körülöttünk, a szürke már-már ezüst, a lila hol rózsaszínbe játszik, hol nagyon bölcs palástot von ránk és betakar, a fekete nem riasztó, nem is nyel el, csak mélyít, nem leszek szomorú tőle, nem csoda persze, hisz hozzá sem fér a szomorúság, ha a közeledben vagyok. És a közeledben vagyok minden, ha más nem érzésben, gondolatban. A fehér áttetsző, fényes és igaz, a vörös pedig, a vörös lángoló, de alig éget, melegít csak inkább, és állandó hőfokon tartja a vágyat bennünk.

Újratanulom a színt, új színeket fedezek fel és definiálok benned és bennem, a világban. Új színek jelentek meg a hangodban is, a korábbi kesernyésnek nyoma sincs most, nagy ritkán bizonytalban hajlik még, fényes zörejek szűrődnek át a nyílegyenes tiszta mondandón, de nem riasztanak a kisebb változások, nagyobb viharokat éltem meg annál, hogy kicsiny hullámokon aggódjak. Tudok úszni, biztonságos már a mélység és ott vagy velem. A vízben is biztonságos, a parton megpihenni is jó, azt hiszem, kétéltűek lettünk, vagy kicsit halhatatlannak. Egymásban.

A vörös csupa élet. Szenvedély, forróság, tűz, a vörös a tűz maga. Akarom ezt a tüzet, akkor is, ha éget. Mi nem leszünk hamuvá soha.

A szobádban alsunk el, összebújva. Arra gondolok, hogy túl sok a vörös, a szenvedély, ha túl erős, eléget, ami elég, az meg hamuvá lesz, azt elfújják, a vöröstől nem nyugszik a szív, csak ver veszettül és fárad. Mi van, ha harcba csap és megsemmisít? Engedjük be a békét, a harmóniát. Aztán ráeszmélek, hogy a békém, a harmóniám te lettél. A halkan sóhajtó hang a vállam hajlatában, a rám tapadó karok, melyek olyan finoman szorítanak életre, hogy elűzik a félelmet belőlem, a csókod páras lehelete a nyakamon, amitől ívbe hajlik a gerincem és a testem lüktetőn adja meg magát a vágyaidnak és a

kezed, ami úgy fedez fel, épp olyan mohón és épp olyan gyengéden, mintha ismeretlen tájakon barangolna még mindig. Mindegy, hogy néz ki a szoba, míg téged érezlek a négy szegletéből felém áramlani.

Minden jó úgy, ahogyan van.

Velel.

Körém kulcsolod magad, így alszol el, még álmodban is ölelsz. Együtt mozdulunk, gyönyörű vagy és gyönyörű az érzés. A létezés akadálytalanul zubog bennünk, miközben az álom vattapuha ritmusban felemel, a szerelem pedig a karjaiba vesz és megtart minket.

Biztonságban vagyok.

Biztonságban vagy.

Gyengéd ajkaiddal alig hallható kérést csókolsz a tarkómba, és én biztatón szorítom meg a kezed, míg a hangod fészket rak a szívem táján. Arra kérsz, ne engedjelek el. Ha mennél, se engedjelek. S én lágyan, mégis jól hallhatón ígérem, mindenget megteszek, hogy ne akarj elmenni, hogy ne menekülj többé. Érzem, ahogy a hangom nyomán nyugovóra tér benned a riadt jövőkép, és elhiszed lassan, hogy a szeretetemre örök jegyet váltottál a végtelenben, talán, amikor élni indulunk ebbe a világba.

Megérted, hogy nem kell félned többé, hogy van választásod.

Hogy ezúttal maradsz, hosszan. Végeláthatatlan hosszan.

Álomra lelsz a békénkben és szerelmet szuszogsz a nyakambába, én meg magammal viszlek az álmombába, hogy hazatalálj benne végre.

Nem kell már tér. Bennünk van a tér. Érzem magamon a bőröd illatát és beléd alszom magam.

Lehet, hogy mégsem bírom el a boldogságot? Hogy félelemre vagyok kalibrálva? Hogy keresem a drámát és a bajt? Lehet, hogy csak veled van így? Hogy veled más? Mintha kitapogatnád szép sorjában a sebeket bennem, hogy rájuk lehelj és begyógyuljanak, máskor meg sót szórsz rájuk, hogy elmélyüljenek, megtisztuljanak és tudássá fényesedjenek.

Folyamatosan félek, hogy hátat fordítasz és elmész belőlünk, olyan hirtelen, amilyen váratlanul az életembe léptél, azon a nagyon matekos éjszakán. Miközben fáradszatlanul tréningelem magam arra, hogy ha valóban megtörtént, ha igaz lehet, hogy beleszerettem egy férfiba újra, akkor el kell bírnom, ha esetleg mennie kell. El kell fogadnom, ha nem boldog velem, ahogy azt is, ha mással boldog. És ha ez megtörténne mégis, akkor minden egyetlen szóval zsugorodik majd bennem és ez a szó bevilágít a szemembe, beleszórja szilánkjait a szívembe, és ha meg is fagy, vagy ólommá változik